

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa [...] "R." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Gminie A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 lutego 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 marca 2019 r., sygn. akt V AGa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od Gminy A. na rzecz [...] "R." spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 2700 (dwa
tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana gmina wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 11 marca 2019 r., zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt Ia i Ib oraz III i IV, wnosząc o uchylenie tego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana powołała się na oczywistą zasadność skargi, wobec rażących naruszeń przez Sąd Apelacyjny przepisów skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, tj. art. 328 § 2 k.p.c. oraz 382 k.p.c.

Zdaniem skarżącej, uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego nie spełnia warunków wszechstronnej i wnikliwej oceny dowodów. Ponadto, zdaniem skarżącej, Sąd błędnie wywodzi, dlaczego stronie powodowej należne jest w sprawie wynagrodzenie za prowadzone etapowo prace odwodnieniowe. Co do żądania nr 5 Sąd Apelacyjny zasądził wynagrodzenia za 312 motogodzin pompowania w kwocie 32 760 zł, podczas gdy w pisemnym uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku na str. 30, poświęcając temu zagadnieniu cały akapit, Sąd argumentuje *de facto*, że w tym zakresie wynagrodzenie powodowi się nie należy, a ostateczny wniosek o należnym i zasądzonym wynagrodzeniu jest sprzeczny z ustaleniami w tym zakresie. Natomiast, odnośnie do naruszenia art. 382 k.p.c. skarżąca wskazała m.in., że Sąd Apelacyjny w sprawie oparł wyrok na własnych, nieprawidłowych ustaleniach, które były sprzeczne z w pełni korzystną dla pozwanego uzupełniającą opinią biegłego sądowego. Ponadto, zdaniem skarżącej, wyłoniły się również w sprawie istotne zagadnienia prawne, tj.:

1) Czy zasadnym może być utrzymanie w mocy oczywiście niesłusznego wyroku, który został oparty na ustaleniach sprzecznych z faktem powszechnie znanym, nie wymagającym przeprowadzenia w tym zakresie dowodu?

2) Czy na utrzymanie zasługuje wyrok wydany w postępowaniu, w którym sąd w sposób niewłaściwy rozkłada obowiązek przeprowadzenia dowodu oraz nierówno traktował strony w postępowaniu?

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej względnie o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Nadto, powód wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ponadto zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej,

skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanej gminy został oparty na przesłance oczywistej zasadności skargi oraz wywiedzionych w ramach niej istotnych zagadnieniach prawnych.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać więc kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza do zakwestionowania dokonanej w sprawie oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Tymczasem zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20). Już tylko z tego względu wywód dotyczący oczywistej zasadności skargi nie może być uznany za przekonujący.

Co więcej, sama konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, łącząca oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) z istnieniem istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) dyskwalifikuje skargę już na wstępie. Nie jest przecież możliwe jednoczesne wykazywanie, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne dotyczące wykładni określonych przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona. Albo jest tak, że wykładnia danych przepisów jest prosta i w związku z tym ich naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta rodzi wątpliwości, wobec czego naruszenie przepisów nie może być oczywiste (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lipca 2012 r., I UK 118/12).

Ponadto sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie są powiązane ze stanem faktycznym sprawy, w której zapadło zaskarżone orzeczenie i nie jest jasne, jakie jest ich znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy tym skarżący nawet nie wskazał, które przepisy wymagają wykładni w ramach przedstawionych zagadnień.

Według Sądu Najwyższego, nie ma też innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) zasądził od pozwanej gminy na rzecz powoda kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.